
Premi Col·legi de Metges
PREGÀRIA NO HOMOLOGADA
Autor: Joan Mercader i Sunyer

Disculpeu-nos, Senyor,
que ara, potser, esteu reunit
o reposant, amanyagat pels quatre vents.
Només voldríem que, de tant en tant,
traguéssiu el nas pel vostre món
i us recordéssiu dels humans,
per allò de "*Pastura els meus corders*
pastura les ovelles".

Amb tot respecte us ho diem, Senyor:
No us vai equivocar amb la raça humana?
El món no rutlla gaire bé, sabeu?,
hi ha molt pocavergonya que va a missa.

A més a més
el duo vida-mort és un concert
d'arpegis dissonants, un constant fer i desfer
d'il·lusions, esperes i tristeses
no sabent de la vida el com ni el què.
Tanmateix, esperar és matar el temps
mentre que el temps ens mata.

Senyor,
ens caldria una llei que deslliurés el món
de l'excessiu dolor de cada dia ,
del flagell que fereix en desmesura
la lassitud d'uns cossos vulnerables
condemnats per l'error d'haver nascut.
I l'ànima esperant l'eternitat
com la flama que crema
fins a la pròpia destrucció.

Ja sé que som culpables;
que procedim d'un delectable orgasme,
cos contra cos, la festa de la vida,
imant humà, efímer paradís
fet de sospirs. Perdó, perdó.

Per sobreviure ens hem hagut
de carregar d'enganys,
no perdre l'equilibri, fingir que som feliços
i fer veure que el temps ens és amic.
Sofrença, sang i soledat
a canvi d'un Edén inescrutable.
Jugar a viure de promeses
i engarrinxar-nos amb amors plausibles.
Vençuts, mirar si el cel encara hi és.

Tampoc ens cal, com Llätzer, una segona vida,
ens cal només el fregadís del temps
damunt la pell i nits d'amor.
I que el dolor, suau, ens llisqui
com l'aigua de la dutxa sobre el cos.
La inevitable mort que ens mati
amb més delicadesa, que som fràgils,
Senyor.

Premi Poesia breu
ELEGIA DE PRIMAVERA
Autora: Glòria Forasté Giravent

Ja neix el lila
en el cabell esparracat dels arbres
jo pensava
que les llàgrimes
eren vermelles.